

BESTSELLER *SUNDAY TIMES*

JANE CORRYOVÁ

Tři dívky.
Jedna hodná,
druhá zlobivá,
třetí MRTVÁ.

A POMSTA SI
ŽÁDÁ DALŠÍ
ŽIVOT...

pokrevní sestra

Od autorky bestselleru *Manželova žena*

Mladá fronta

Pokrevní sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Jane Corryová

Pokrevní sestra – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JANE CORRYOVÁ

pokrevní sestra

Mladá fronta

Přeložila Jana Mandelíková

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London.

Text copyright © Jane Corry 2017

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

Translation © Jana Mandelíková, 2018

ISBN 978-80-204-4714-2 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-4974-0 (ePDF)

ISBN 978-80-204-4973-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-4975-7 (Mobi)

*Mému milému, vtipnému manželovi. Každý den je jiný.
Rovněž mým úžasným dětem – a Millie, která nám změnila
život.*

NALEŠTĚNÉ BOTY DO ŠKOLY.
POSKAKUJÍCÍ AKTOVKY.
POLETUJÍCÍ SVĚTLÉ COPY.
DVA PÁRY NOHOU. JEDNY O TROCHU VĚTŠÍ.
„DĚLEJ. PŘIJDEME POZDĚ.“
UŽ JEN KOUSEK. SKORO VČAS.
OBRUBNÍK.
DALŠÍ PÁR NOHOU.
NE!
VÝKŘIK.
TICHO.
KREV NA ZEMI.
ROZLÉVÁ SE DÁL A DÁL.

Nejnovější zprávy.

Ve věznici s minimální ostrahou na předměstí Londýna došlo k vraždě. V současné době nejsou k dispozici žádné další informace, o podrobnostech vás budeme co nejdříve informovat. A zatím si tady na Radiu 2 poslechněte novou píseň od Great Cynics...

ČÁST PRVNÍ

1 Alison

září 2016

Opatrně. To, na čem záleží, není velikost. Je to ostří. A úhel. Čepel musí zpívat. Nikoliv skřípat.

Podrším střep modrého skla proti světlu od okna. Má tutéž barvu jako sklo, z něhož se dříve vyráběly lahvičky, jaké bývají občas k vidění ve staromódních lékárnách. Krásně čistý řez. Bez střepinek, které by se musely odseknout, což bývá vždycky ošemetné. Drobné úlomky se vám snadno zabodnou pod kůži nebo do oblečení.

Nebo do duše.

A teď zatěžkávací zkouška. Pasuje sklíčko do olověného rámečku? V téhle fázi se mi vždycky divoce rozbuší srdce, jako by to byla otázka života a smrti. Je to sice hloupé, ale mám takový pocit. Když už se dostanete do téhle fáze, nechcete zjistit, že tvar je špatný. Není to jen škoda skla. Je to taky plýtvání časem.

Každá vteřina života je drahocenná. Což vím až příliš dobře.

„Paní Bakerová, mohla byste mi s tím prosím pomoci?“

„Jsem vlastně slečna,“ odpovím a vzhlednu od svého kousku skla.

„A říkejte mi prosím Alison. I ostatní mi tak říkají.“

Moji žáci bývají zpravidla starší než nováček, který stojí přede mnou. A taky menší. Tenhle muž je mohutný, ale není zavalitý. Má odhadem aspoň dva metry. Asi tak o deset centimetrů víc než já.

Když jsem byla malá, všichni si ze mě nemilosrdně utahovali, protože jsem byla vždycky nejvyšší ze třídy. Snažila jsem se, co to šlo, abych se scvrkla, což samozřejmě nefungovalo. „Narovnej se,“ napomínala mě neustále matka. Myslela to dobře, jenže já jsem jen chtěla zapadnout, aby si mě nikdo nevšiml. Abych ukryla poněkud výrazný nos („klasický“, nazývala ho máma vlídně), brýle s hnědými obroučkami a rovnátka jako pár kolejí. Moje dokonalá sestra měla naopak dar vrozené sebedůvěry, a proto působila přirozeně a vyrovnaně.

Dnes už vím, že výška má i své výhody. Unesete oblečení, které si jiní vzít nemůžou. Přiberete kilo či dvě a není to vidět. Přesto si

pokaždé, když mívám svůj odraz v zrcadle nebo ve výloze, připomenu, že mám narovnat neposlušná ramena. „Zplihlá andělská křídla,“ říkávala jim moje sestra.

Jaká ironie.

Muž, který mi položil otázku, není ani starý, ani mladý. To je další, co máme společné. Čím rychleji roky ubíhají, tím méně se mi chce vyjadřovat svůj věk číslovkou. Panikařím pak kvůli tomu, co všechno jsem si myslela, že do současnosti zvládnou, a zatím na to nedošlo.

Tohle je ve skutečnosti jediné místo, kde na věku nesejde. Záleží jen na jistotě ruky. Výroba vitrážových desek sice vypadá jako neškodná zábava. Jenže nehody se stávají.

Svatá pravda.

„Nemůžu si vybavit, Alison, co jste říkala o tom tvarování olova.“

Jeho hlas je hluboký a vytrhne mě ze zamyšlení. Mluví vybraně, zdá se, že chodil do drahých škol. Je zvědavý. Moc mužů se do těchto kurzů, které jednou za týden vedu na místní škole, nehlásí. Když tenhle žák minulý týden dorazil na první hodinu, okamžitě jsem zpozorněla. A pořád mám divný pocit.

Nejen proto, že mě upřeně pozoruje. Nebo kvůli jeho inteligentním dotazům. Kvůli sebevědomému způsobu, jakým vyrývá zářezy do skla, ačkoliv tohle je kurz pro začátečníky. Nebo kvůli jeho jménu – Clive Black – jež má přísnou symetrii, která naznačuje, že jeho výběru rodiče věnovali pozornost. Ani to není jen tím, jak právě teď pronesl „*Alison*“, jako by mu moje jméno připadalo fascinující, nikoliv všední.

Je to tím vším dohromady. A ještě něčím dalším, co se mi nedaří pojmenovat. Za ty roky jsem se naučila důvěřovat svému instinktu. A ten mi právě teď říká, abych si dávala pozor.

Rukama v ochranných rukavicích (které jsou spolu se zástěrou povinnou výbavou pro všechny ve třídě) zvednu lehce stočený, asi třiceticentimetrový tenký proužek olova. Vždycky mi připadá jako stříbrná lékořicová tyčka: ten druh, který jsme si se sestrou kupovaly v obchodě na rohu po cestě ze školy.

Nemysli na to. Soustřeď se na něco jiného.

Rychle podám Cliveovi kleště. „Chyťte jeden konec – plochá část kleští musí být nahoře – a zatáhněte. Já udělám totéž na druhé straně. Předkloňte se. Tak je to správně.“

„To je úžasné, jak se natáhne!“ pronese stejným tónem, jaký znám od dětí.

„Je to neuvěřitelné, že?“ vydechne někdo ze skupiny, která se kolem nás shlukla. Tuhle část miluju. Vzrušení se šíří.

Vezmu do ruky jiný nožík. Legrační je, že už v dětství jsem byla na všechno nešikovná. Přesto je tohle jediná fáze, ve které nikdy nezaváhám.

„Zakruťte čepelí ze strany na stranu a pak zatlačte dolů,“ navedu ho. „Chce si to vyzkoušet ještě někdo?“

Zcela záměrně se zadívám na ženu s koňským obličejem, která byla na několika mých kurzech. Jednou mi dokonce nabízela, že mi napíše pozitivní komentář na facebookovou stránku, a byla opravdu zklamaná, když jsem přiznala, že Facebook nemám. „Copak ho nepotřebujete, abyste mohla propagovat svoje dílo?“

Nenuceně jsem pokrčila rameny ve snaze zamaskovat skutečný důvod. „Obejdu se bez toho.“

Hodina teď končí („Pá pá!“ zamává mi Beryl, která sem „tak ráda chodí“), ale muž s vybranou mluvou otálí. V duchu ho pojmenuju pan Olověný. Potlačím úsměv, protože je to výstižné. Je vysoký. Štíhlý. Hladce oholený. Ostře řezaná brada. Uhlazený. Nejspíš nepředvídatelný. Přesně jako materiál, se kterým pracujeme.

Ze zkušenosti vím, že se vždycky najde nějaký student („Můžu se ještě na něco zeptat?“), který ne a ne odejít. Jenže tenhle mě znervózňuje.

„Tak jsem si říkal,“ ozve se. Pak se na chvíli odmlčí a pohledem sjede na prázdné místo na mém levém prostředníčku. (Všimla jsem si, že ten jeho je taky holý.) „Nemáte náhodou hlad?“

Nenuceně se zasměje. Jako by mu bylo jasné, že je poněkud troufalý, vzhledem k tomu, jak krátce se známe, a navíc já jsem jeho učitelka a on můj žák. „Nevím, jak vy,“ dodá, „ale neměl jsem vůbec čas po práci něco sníst, než jsem šel sem.“

Při řeči mu ruka sklouzne do kapsy. Na šíji mi vyrazí pot. Pohledem zalétnu ke dveřím. Pak vytáhne hodinky a pohlédne na ně. Zdá se, že na ciferníku je postavička z disneyovek. Uleví se mi a zároveň mě to zaujme. Ovšem ne natolik, abych přijala jeho pozvání.

„Děkuju,“ odpovím. „Ale doma na mě čekají.“

Zatváří se zklamaně. Odmítnutě. „Dobře. Chápu.“

Jak by mohl? Ani já sama sebe nechápu. Otočím se a začnu uklízet nepoužité kousky skla.

Na první pohled tenhle žák vypadá jako někdo, koho by moje matka schvalovala. Hezké způsoby. Příhodný věk. Zámožný, soudě podle dobře stríženého saka. Hustá kštice světlehnědých vlasů sčesaných dozadu z širokého čela.

„Asi jsi moc vybíravá,“ kárá mě vždycky matka, byť vlídně. „Občas musíš v životě riskovat, zlatíčko. Ten pravý se může objevit ve všech možných podobách.“

Tak se cítila, když si brala mého otce? U srdce mě bodne důvěrně známá bolest ze ztráty. Kéž by tu teď mohl být.

Pan Olověný už odešel. Netoužím po ničem jiném, než vrátit se domů do svého bytu v jižním Londýně v oblasti Elephant and Castle, pustit si Ellu Fitzgeraldovou, udělat si rychlý salát z tuňáka z konzervy (moje sestra ryby nesnášela), dát si horkou sprchu, abych ze sebe spláchla den, pak se zavrtat na pohovku s hezkou knížkou a pokusit se zapomenout na to, že příští týden mám platit nájemné a všechny ostatní složenky.

Stáhnou si gumové rukavice a pečlivě si umyju ruce v umyvadle v rohu místnosti. Pak si obléknu modrý chlupatý mohérový propínací svetr z charitativního obchodu, sejdu po schodech dolů a zastavím se u recepce, abych vrátila klíče od třídy.

„Jak se vede?“ zeptá se mě žena za pultem.

Nasadím veselý výraz. „Skvěle, díky. A co vy?“

Pokrčí rameny. „Musím předělat nástěnku. Zrovna mi sem někdo hodil tohle. No nevím, jestli to bude někoho zajímat. Co myslíte?“

Přečtu si ten inzerát. Je na listu papíru A4 a je na něm obrázek malířské palety vedle zamřížované cely.

HLEDÁ SE

ODBORNÝ LEKTOR VÝTVARNÉHO UMĚNÍ PRO
OTEVŘENOU VĚZNICI ARCHVILLE (MUŽSKÁ VĚZNICE
S MINIMÁLNÍ OSTRAHOU).

HODINU CESTY OD CENTRA LONDÝNA
TŘI DNY V TÝDNU

CESTOVNÍ VÝLOHY HRAZENY
ZAJÍMAVÉ PLATOVÉ OHODNOCENÍ
ŽÁDOSTI POSÍLEJTE NA archville@hmps.gsi.gov.uk

Naskočí mi husí kůže.

Výkřik. Ticho. Krev.

„Mě by tam teda nikdo nedostal,“ odfrkne si recepční. Její slova mě proberou a zašmátrám v tašce po propisce.

„Přece o to místo nemáte zájem, Alison, vidíte, že ne?“

Zapisuju si e-mailovou adresu. „Možná ano.“

„Já bych tam teda dělat nechtěla.“

Když vycházím na ulici, v hlavě mi víří všechna pro a proti. Stálý příjem. Cestovní výlohy hrazeny. Stačilo by mi to, abych se mohla přestat trápit každý měsíc nad bankovním výpisem. Jenže uvnitř ve věznici jsem ještě nikdy nebyla. Samotná představa mě děsí. V ústech mám sucho. Srdce mi tluč. Kéž bych ten inzerát nikdy neviděla. Jako by mi snad osud něco našeptával. Chci mu však skutečně naslouchat?

Procházím kolem parku, kde teenageři kouří na houpacích. Jedna z dívek se směje se zakloněnou hlavou. Veselý, bezstarostný smích. Přesně jako kdysi moje sestra. Pro ni byl život hračka. A pro mě? Já byla vždycky ta vážná. Seriózní. Pamatuju se, že jsem i před tou nehodou cítila na hrudi takovou záhadnou tíži. Vždycky jsem chtěla dělat věci správně. Vést život, jak nejlíp dokážu. Na každém mém vysvědčení ze školy stálo „svědomitá“.

Jenže existují věci, které správně udělat nemůžete.

„Nebyla to tvoje chyba,“ opakovala mi tenkrát matka pořád dokola. Když si však v duchu celou situaci promítám, musím pořád myslet na to, co jsem udělat měla. Ale teď už je pozdě.

Svížně procházím skrz večerní tržiště. Hedvábné šály se třepetají ve vánku. Tyrkysová. Růžová. Světle žlutá. U dalšího stánku mají sáčky přezrálých rajčat po 50 pencích. „Levnější neseženete, mladá pani,“ volá na mě stánkař, který má na rukou černé rukavice bez prstů. Nevšímám si ho. Odbočím doleva. A doprava. Rychle. Musím se dostat domů. Hned. Ulicí se stejnou viktoriánskou řadovou zástavbou po obou stranách, s přetékajícími popelníci a lahvemi od piva povalujícími se na zemi. V některých oknech jsou záclony. Jiné domy mají okna zatlučená dřevěnými deskami. Na mých oknech jsou okenice. Snadno se zavírají. To bylo jedno z hlavních lákadel.

Vedle tří zvonků jsou nálepky pro tři jména. Mého domácího. Druhého nájemníka. A prázdné místo. Moje. Sáhnu po klíči. Vejdu do vstupní haly, kde na stolku leží pošta. Pro mě nic. Druhý klíč

mě pustí do přízemního bytu s jednou ložnicí. Ráda bych bydlela v prvním patře (cítila bych se bezpečněji), jenže takový byt jsem najít nedokázala a bydlení jsem tenkrát zoufale potřebovala. Teď už jsem si na přízemí zvykla, ačkoliv se pokaždé, než odejdu z domova, musím přesvědčit, že jsou okenice zamčené.

Zaklapnu za sebou dveře, shodím boty, kabelku hodím na béžovou pohovku z Ikey z druhé ruky.

To nutkání je stále silnější. Narůstalo ve mně celý den, ale teď dosáhlo nejvyšší intenzity. Rychle. Pospěš si. Ruka zajede pro modrý střep do kapsy svetru stejně nedočkavě, jako když alkoholik sahá po lahvi. To pomyšlení, že něco tak malého dokáže způsobit takovou škodu!

Dnes je na řadě pravé zápěstí. Dostatečně daleko od tepny. Ale hlouběji než včera. Zalapám po dechu, když se zubaté ostří zaryje do kůže: proběhne mnou temné vzrušení, které je vzápětí následováno bolestí. Potřebuju oboje.

Jenže to není ono. Nebolí to dost silně. Nikdy.

Protože to jsou rány, které skrýváme uvnitř, co nás tak poškozují. Dřou nás a souží, působí pohmožděniny a krvácejí. Bolest a úzkost, která narůstá v hlavě, je mnohem nebezpečnější než viditelná otevřená rána. Až nastane čas, kdy musíte něco udělat.

A ten nastal právě teď.

2 ♣ Kitty *září 2016*

„Hladce, obrače,“ zpívala Pé Té. „Hladce, obrače.“

Kitty by ji nejraději zaškrtila. Hladce? Obrace? Komu se to snaží nabulíkovat? Oka – včetně těch od Pé Té – se rozutíkávala všude kolem. Zamotávala se do uzlů vlny. Sjížděla z jehlic. Nebo dokonce ležela na zemi v loužičce moči, to zásluhou Dawn z vedlejšího pokoje, která trpěla inkontinencí. Od chvíle, kdy se asi před třiceti lety její kočárek srazil s nákladákem, „už to nikdy neměla v hlavě v pořádku“. Ironie osudu, vzhledem k tomu, že se tenkrát zrovna naučila chodit na nočník.

Kitty tyhle podrobnosti věděla, protože zaslechla, jak to Dawnina matka vypráví ošetřovatelkám. Opakovala to pokaždé, když přišla na návštěvu. Jedno odpoledne za rok. Ve dvě hodiny na Štědrý den. Na minutu přesně. Nikdo netušil, co dělá Dawnina matka celý zbytek roku, ale bylo ztraceno jisté, že se nestará o svou dceru.

„Hladce! Obrace!“

Pé Té vykřikovala instrukce čím dál hlasitěji, jako by snad hlasitost dokázala vykompenzovat puštěná oka prosáklá močí i čirou neschopnost.

„Je to moc rychle!“ chtěla Kitty zakřičet. „Ani moje dobrá ruka to nestíhá.“

Druhá ruka si někdy myslela, že práci taky zvládne, ale nikdy se to nepovedlo. Bylo to k vzteku, když něco chtěla udělat. Ale ne, když nic dělat nechtěla. Jako teď. Pracovní terapie – neboli Pé Té, jak ji lektorka žertovně nazývala – byla TAK nudná. Netrénovali jenom pletení. Zkoušeli třeba zavazování tkaniček. Levá přes pravou a pravá přes levou, nebo naopak? Do prdele, bylo tak těžký si to zapamatovat!

Kitty celkem bezpečně věděla, že dřív bývala schopná zavázat si tkaničky sama. Ale když se na tu dobu snažila rozpomenout, vzpomínky se tříštily na kousíčky. Jako smítka barevného prachu ve slunečním svitu.

„Schopnost vybavit si věci bývá postižená při takovém rozsahu poškození, jaké utrpěla,“ zaslechla, jak lékař říkal Páteční mámě. „Je možné, že nebude mít žádné dlouhodobé vzpomínky.“ Páteční máma se tvářila smutněji než matka na Kittyině dřevěné obrázkové tabulce; té, kterou jí daly ošetřovatelky, aby na ni dobrou rukou ukazovala na obrázky, a mohla tak komunikovat. Nebo spíš hádat, co se snaží říct. Vždycky to pochopily špatně.

Vzdělávací hodiny jí měly pomoci. Kitty předstírala, že se znovu učí abecedu, ačkoliv ji už znala. Vlastně bylo moc zábavné dávat písmenům nový význam. P jako paměť, kterou někde „ztratila“. „Podívejte se do skříně,“ zažertovala někdy. „Třeba tam je.“ Ale nikdo se nezasmál, protože jí nikdo nerozuměl.

N jako nehoda, která se jí stala. „Jaká nehoda?“ ptala se sestřiček pořád dokola.

Ale nikdo jí nikdy neodpověděl. „Chudinka Kitty,“ litovali ji. „Dokáže akorát blábolit.“

Kdyby jen věděli, co se jí táhne hlavou!

J jako Jamesová. To bylo její příjmení. Nebo to alespoň bylo napsané na dveřích jejího pokoje spolu se seznamem tabletek, které jí mají každý den podávat. Č jako čelní a L jako laloky. Kitty věděla, co jsou čelní laloky, z rozhovoru, který vedl lékař s Páteční mámou. Byly to „části mozku zodpovědné za koordinaci, změny nálady a spoustu dalších věcí“.

Možná že ta „spousta dalších věcí“ zahrnuje i to, že Kitty nedokáže vyjádřit myšlenku slovy. Nemá vadu řeči, vysvětloval doktor Páteční mámě, jako by tam Kitty vůbec nebyla. Její mozek jen nedokáže přeložit myšlenky do slov. „Při některých poraněních mozku začnou pacienti používat vulgarismy, i když předtím nikdy sprostě nemluvili. Kitty ale nemluví, takže je pro nás obtížné zjistit, co přesně se děje v její hlavě.“

„A teď všichni odložte jehlice.“

Ošetřovatelky je začaly na vozíčkách přikrývat dekami a pomlaskávaly přitom, jako by byly hejno podělaných slepic. „Někteří z nás,“ chtěla Kitty zařvat, „kdysi bývali stejní jako vy.“

Všichni samozřejmě ne. Duncan s obyčejnými kulatými brýlemi se už takhle narodil. Při porodu neměl dost kyslíku. Dokázal jakžtakž mluvit, ale byl „mentálně nepředvídatelný“. Záznamy z porodnice „se ztratily“. Bla bla bla. Běžný příběh, jaký tady už všichni slyšeli mockrát. Na rozdíl od toho, co bylo opravdu důležité. Třeba co se stalo *jí*.

„Těšíš se na oběd, Kitty?“ zeptala se dívka, která se nad ní naklání. Měla rovně zastřiženou světlou ofinu, která se houpala, když promluvila.

„Jasně že jo, ty pitomá krávo.“

„Říkala jsem si, že určitě ano!“

Pche! Kdyby ta holka rozuměla, co Kitty říká, nebyla by tak šíleně nadšená a netleskala by, jako by Kitty pronesla něco opravdu chytrého.

„Na co to ukazuješ na obrázkové tabuli? Kráva! To je hezké. Je to tvoje oblíbené zvíře?“

„Ona je krávami posedlá,“ zašveholila jedna z ošetřovatelek. „Někdy si říkám, jestli se nám nesnaží něco sdělit. Ale dostane ze sebe jenom dětské žvatlání.“

Tak si zkuste být v mojí kůži! Možná by pak pro ni měli větší pochopení. Třeba už jen to, že by se jim nelíbilo mít na sobě ty černé šněrovací boty, které jí obouvají. Někde vzadu ve vzpomínkách měla vzdálený obraz červených lodiček na vysokých podpatcích. Tak vysokých, že přepadla.

„Je na té tabulce ještě něco, co se ti líbí, Kitty?“

Vlasy! To by se jí líbilo. Blond vlasy. Ne jako její vlastní tmavé kudrliny.

„Au, Kitty. To bolí.“

„Pomůžu ti. Tahle má dost pevný stisk. Puť chudince Barbaře tu ofinu.“

Kitty cítila, jak jí odlamují jeden po druhém prsty na zdravé ruce. To byla na tom jejím mozku další věc. V jednu chvíli byl šťastný. A v druhé smutný. Zlý. Pak zase hodný. Asi neměla tu hodnou dívku takhle tahat za ofinu. Byla mladá. Z místní střední školy. Chtěla se stát sociální pracovnící, takže tady pracovala „jako dobrovolník, jednou týdně“. Aspoň tak to Kitty vysvětlovala její ošetřovatelka, sestra Vyzáblá.

Dobrovolnická práce. Fajn! Taky by mohla dělat něco podobného, kdyby na tom někdy byla líp. Tak to jenom v podělaném snu, okřikla Kitty samu sebe.

Sny ale měla moc ráda! V nich mohla běhat. Jezdit na kole. Zavázat si ty zatracené tkaničky. Honit racky, kteří jim každou chvíli zaneřádili okna. („To nosí štěstí!“ prohlásila pokaždé, když se to stalo, jedna z těch protivnějších ošetřovatelek.) Někdy dokázala i zpívat, i když zpívající sen se jí už dlouho nezdál.

„Ve skutečnosti nejseš kráva,“ zažvatlala Kitty, ukázala na obrázek a zavrtěla hlavou. Až na to, že hlava se jí místo ze strany na stranu kývala nahoru a dolů. Pak dívka s rovnou ofinou v další snaze omluvit se věnovala jeden ze svých nejlepších, největších a nejeslantnějších úsměvů. To se naučila od Dawn, které to šlo kromě čurání nejlíp. Ať se Dawn přihodilo cokoliv – a bůh ví, že toho nebylo málo –, vždycky měla na tváři ten přitomný úsměv.

„Vím určitě, že se mi snaží něco říct.“

„To jsem si taky myslela, když jsem tu začínala,“ odvětila druhá ošetřovatelka. „Je to přirozené. Jenže není možné každého napravit. Ne ty lidi, co jsou tady. Smutné, já vím, ale to je život. Tak se pohne-me, ne? Dneska máme rybí karbanátky.“

Mňam! Už zase jídlo. Jak říkala její spolubydlící Margaret, není na světě mnoho takových potěšení, která přicházejí třikrát denně.

„Tak jedeme.“ Rovná ofina tlačila vozík poněkud nesoustředěně chodbou směrem k jídelně.

„Opatrně,“ napomenula ji Kitty. „A hod' sebou, nebo dostaneme malou porci. Vždycky to tak dopadne, když přijdeme pozdě.“

„Nevím, co říkáš, ale zdá se, že víš, o čem mluvíš, Kitty. A to je panečku něco!“

Už jsme skoro tam! Ovšem nikoliv díky Rovné ofině, která se právě málem srazila s Dawn.

„Dobré poledne, Kitty!“

Co teď? Ve dveřích jídelny stála vrchní sestra. Sestra Panovačná, jak jí Kitty říkala. Udělej tohle. Udělej tamto.

„Jdi se vycpat!“

Někdy bylo celkem zábavné říkat věci, kterým nikdo nerozuměl.

„Dneska ti to sluší, vid'?“

Tyhle starý hadry? Kitty pohlédla dolů na své modré džíny s elastickým pasem a vytahanou červenou mikinu, kterou jí dnes ráno ošetřovatelka navlékla. Některé oblečení sdílela s Dawn, která měla taky velikost 18. Zase ty zatracený škrty. Tak moc nesnášela, když musela nosit Dawniny věci! Vždycky byly cítit po moči, bez ohledu na to, jak často je prali. „Hádej co, Kitty. Mám pro tebe překvapení.“

„Nechci žádný podělaný překvapení. Chci svůj rybí karbanátek.“

„Máš tu návštěvu!“

To tedy ne. Páteční máma chodila v pátek. Dneska bylo úterý. Ú jako úterý. Probírali to při hrách se slovíčky dnes ráno před tou kravinou „hladce, obrace“.

„Podíváš se, kdo to přišel.“ Sestra Panovačná na konci neudělala otazník. Byl to rozkaz.

„Nemůže se naobědvat, než půjde za návštěvou?“ zeptala se Rovná ofina. „Okusuje si ruce. Vypadá to, že má hlad.“

Kitty by ji nejradši políbila. „Díky, díky. Promiň, že jsem tě zatahala za vlasy.“

„Jídlo jí pak ohřejeme. Pojd'te tudy. A snažte se jet s tím vozíkem rovně, ano?“

Cik cak. Cik cak. Vpravo. Vlevo. Po ošoupané dřevěné podlaze. Do kanceláře sestry Panovačné s výhledem na trávník, na který byl „vjezd s vozíčkem zakázán“. (Jednou tam Kitty zkusila zajet – když chtěla, dokázala zdravou rukou vozík taktak uřídít – jenže pak uvízla v trávě a všichni se jí smáli. Připadala si jako pitomec.)

První věc z návštěvníka, kterého Kitty právě teď zahlédla, byly hnědé boty. Měly v sobě malé dírky. Jakoby do vzorku. Když musíte pořád sedět, vždycky si nejdřív všimnete věcí dole. Pak jedete pohledem nahoru. Šedé kalhoty. Růžovobílá košile. Tmavomodré sako. Stříbrné knoflíky. Kulatý povadlý obličej. Ústa, která se usmívala. Oči nikoliv.

„Ahoj, Kitty. Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Ale pamatujes si mě, vid', že jo?“

Kittyina zdravá ruka začala tlouct ze strany do vozíku. Hlava se jí svezla na hrudník. Na rtech pocítila pěnu.

„Neplivej na mě,“ vyprskla sestra Panovačná.

„VEMTE MĚ ODSUD PRYČ.“

Vozík se najednou otočil. Rychle se rozjel ven z kanceláře. Chodbou. Rovná ofina jí pomáhala uprchnout!

Na zlomek vteřiny Kitty běžela. Nebo vlastně možná jela na kole. Ne. Seděla na koni. Všechny tyhle obrázky jí prolétly hlavou, jeden po druhém, jako by si zkoušela, jestli jí sedí velikost.

A pak se zastavila.

3 ✨ Alison

září 2016

„Nuže, proč chcete pracovat ve věznici?“ ptá se mě muž v brýlích s kovovými obroučkami. Je hubený až vyzáblý, má krysí obličej, skeptický výraz a černé obočí, které se při řeči zvedá a klesá. Na ředitele věznice mi připadá příliš drobný a hubený, ale je to konec konců první ředitel věznice, kterého jsem v životě potkala.

Proč ve skutečnosti *chci* pracovat ve věznici? To je prosté. Nechci. To místo mi nahání hrůzu. Od prvního okamžiku, když jsem dnes ráno zastavila před bránou, abych ostraze sdělila své jméno a účel návštěvy. „Alison Bakerová. Schůzka s ředitelem.“